

Krakau

Krakau

Rutger van Eijken

Voor Vlinder, mijn favoriete reisgezel

Schrijver: Rutger van Eijken
Coverontwerp: Sanne Netten
ISBN: 978 946 4353 365
© Rutger van Eijken

Een

Dan zitten we ineens in het vliegtuig naar Krakau. Nou ja, niet zomaar natuurlijk want alles was gepland en geboekt, maar dan is het moment toch ineens daar. De laatste weken heb ik niet veel aan Polen gedacht. We waren eerst met mijn dochter Taartje in Italië en daarna samen in Den Bosch en daar aten we met vrienden, zagen we films om te schuilen voor de hitte en bezochten we theaterstukken bij het Boulevard Festival rondom ons Bossche huis. Alles was fijn en prima. De Vlinder en ik zijn meer dan zes weken samen vrij en dat bevalt meer dan goed. Eigenlijk zijn we klaar voor ons pensioen. Niet zozeer omdat we ons werk zat zijn, maar omdat we geen werkgever nodig hebben om ons aan de slag te houden. Oké, oké, hier moet ik voor mezelf spreken, want de Vlinder heeft geen werkgever en zit geheel op eigen kosten van mijn gezeik en gezever te genieten. Van mij mag dat dus altijd zo blijven. Ik werk 's nachts aan een roman, lees in de ochtend wat in een boek, deel de vorderingen en inzichten bij een laat ontbijt en daarna gaan we samen de dag in.

Aan het eind van zo'n dag zit ik nu dus op rij zes voorin het vliegtuig naar Krakau, met een dagboek van Giacomo Casanova en een boek van Krishnamurti op mijn schoot. De boeken liggen noodgedwongen op mijn schoot omdat de fuckers van Ryanair geen handige opbergzakjes aan de stoel voor me hebben gehangen. Ik hekel deze vliegtuigmaatschappij. De Vlinder moest net voor het

instappen 50 euro extra betalen omdat haar koffertje iets groter is dan mijn tas en nu zit zij op rij 33 achterin het vliegtuig omdat naast elkaar zitten blijkbaar een voorkeur is waar ze 13 euro per persoon voor rekenen. Echt idioot. Dat is bij geen enkele maatschappij zo. We boekten samen onder hetzelfde reserveringsnummer en bij het inchecken trekken ze ons ineens 27 rijen uit elkaar terwijl ze een plattegrond van het vliegtuig laten zien waarbij zowel alle andere stoelen van rij 6 als de stoelen van rij 33 nog vrij zijn. Maar goed, we laten het zo en zien elkaar straks weer in Polen. Tenzij het vliegtuig neerstort en ik nooit meer iets van haar verneem. Zij van mij ook niet. Of mogelijk hoor ik haar straks nog net roepen: 'Lief, flikker je paspoort weg voordat je sterft. Als je met dat ding bij de hemelpoort komt laten ze je niet binnen.' En mogelijk lukt het me dan nog mijn paspoort in de zak van mijn buurvrouw te stoppen zodat zij onder mijn naam de hel in gaat. Het lijkt me prachtig als ik dan nog net haar bange ogen zie en dat ze roept: 'Ik lijk niet eens op je foto!' 'Straks wel,' zal ik dan roepen. "Brandend ben je net zo kaal als ik!' 'Maar niet zo dik,' pruttelt zij dan nog in het vuur, waarop ik zal krijsen: "Burn, motherfucker, burn!" En daarna zal alles in hectiek en chaos en met veel kabaal tegen de aarde klappen en zal ik me afvragen of er hectiek zonder chaos bestaat terwijl ik mijn laatste adem uitblaas zonder dat er een kaarsje op een prachtig taartje dooft.

Ik hoop dan dat bij dat neerstorten de resten van de Vlinder en mij zich mengen in de grond en dat uit ons vlees en bloed een mooi plantje groeit. Bij voorkeur een kruipplant die langzaam maar zeker naar links en rechts de aarde overwoekert tot de takken elkaar weer ontmoeten en ze zo stevig verstrengeld raken dat de aarde door de beknelling implodeert. Dat zou onze dood nog wat zin geven en meteen

een eind maken aan alle zin en betekenis op onze godvergeten planeet.

Dat van die plant is natuurlijk waanzin en de Vlinder en ik zullen elkaar niet meer zien als deze bak nu uit de lucht valt. Dat is triest. En nog triester is het idee dat ik zojuist van plaats geruild ben met de man van stoel 6D. Hij zit nu op 6F, op mijn plaats bij het raam en ik op zijn stoel aan het gangpad. Die dikke en kalende vrouw zit daar nog tussen. Dat plaats wisselen lijkt een futiliteit, maar ik wil niet dat ik onder zijn naam begraven word en dat er allemaal apen aan mijn/zijn graf verschijnen om hockey-uitslagen door te geven of bij wijze van ontgroening het mos van mijn/zijn steen komen pissen. Sowieso wil ik liever niet begraven worden. Ik wil niet eens een uitvaart. Na mijn dood ben ik uitgekletst en wil ik ook niet meer luisteren naar jankende nabestaanden. Of misschien wel. Ik heb daar geen idee van. Mogelijk word ik een eenzame geest die 's nachts oude vrienden bezoekt in hun droom om hele nachten vol te lullen. Of misschien zoek ik de Vlinder wel op om me rond haar te krullen en haar langzaam tot een orgasme te kussen. Ik heb dat langgeleden eens gezien in een erotische horrorfilm en dat daagde me uit te proberen zelf zonder handen klaar te komen alsof een onzichtbaar spook me beminde. Dat was een hele uitdaging. Zelfs met handen. Eerlijk gezegd heb ik geen idee of dat eerste me gelukt is. Wel heeft het me op het spoor van Tantra en Taoïstische seks gebracht en heb ik die technieken uitgemolken in een roman waarbij een personage het nodig vond een Mariabeeld in haar vagina te duwen. Het is de enige roman geweest waarin een uitgever geïnteresseerd was en het was even verleidelijk het op de markt te brengen. Tot de uitgever begon over de promotie van het pornoboek en aangaf waar en hoe ik dan moest verschijnen. Dat kon natuurlijk helemaal niet. Ik ben docent, vader, onderzoeker, klant van de Albert Heijn, de